

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.06.2006, sp. zn. 15 Tdo 574/2006, ECLI:CZ:NS:2006:15.TDO.574.2006.1

Číslo: 21/2007

Právní věta: Podáním nepravdivého oznámení Policii České republiky nemůže dojít k vážné újmě na jejích právech, a tím ani k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák. Uvedení lživých informací policii však může za splnění dalších podmínek zakládat trestní postih pachatele takového jednání pro jiné trestné činy, např. křivého obvinění podle § 174 tr. zák., křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.06.2006

Spisová značka: 15 Tdo 574/2006

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Křivá výpověď, Křivé obvinění, Nepravdivý znalecký posudek, Poškození cizích práv

Předpisy: § 174 tr. zák.

§ 175 tr. zák.

§ 209 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného P. D. podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 11. 2005, sp. zn. 10 To 474/2005, a rozsudek Okresního soudu v Semilech ze dne 19. 9. 2005, sp. zn. 4 T 164/2005, a podle § 265m odst. 1 tr. ř. ve věci znovu rozhodl.

Z odůvodnění:

I.

Dne 20. 5. 2005 byla u Okresního soudu v Semilech podána obžaloba na obviněného J. J. pro trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. a na obviněného P. D. pro organizátorství tohoto trestného činu podle § 10 odst. 1 písm. a), § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Těchto trestných činů se podle obžaloby měli dopustit tím, že obviněný J. J. v R. dne 12. 12. 2004 a následně i dne 14. 12. 2004 po zákonném poučení o odpovědnosti za uvedení vědomě nepravdivých

údajů na tamním obvodním oddělení Policie ČR proti pravdě nahlásil, že mu, resp. leasingové společnosti byl dne 12. 12. 2004 ve V. odcizen osobní automobil zn. Škoda Suberb 3U, s kterým do V. přijel, ačkoliv k odcizení tohoto vozidla nedošlo, a takto si počínal na popud a podle instrukcí obviněného P. D., který jej i za účelem výše zmíněného fiktivního oznámení do V. dne 12. 12. 2004 přivezl vozem zn. Seat Toledo, přičemž na základě takto podaného nepravdivého oznámení, resp. vysvětlení byly orgány Policie ČR činěny úkony k jeho prověření a zjištění pachatelů udávané trestné činnosti.

Rozsudkem Okresního soudu v Semilech ze dne 19. 9. 2005, sp. zn. 4 T 164/2005, byl obviněný P. D. uznán vinným nikoli organizátorstvím, nýbrž pomocí k trestnému činu poškozování cizích práv podle § 10 odst. 1 písm. c), § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Podle zjištění okresního soudu, která se poněkud lišila od žalobního návrhu, se jí dopustil tím, že dne 12. 12. 2004 ve večerních hodinách odvezl obviněného J. J. na jeho žádost svým vozidlem zn. Seat Toledo do S., přičemž nejméně od doby, kdy obviněný J. J. nastoupil do jeho vozidla, věděl, že jmenovaný jej o odvoz požádal v úmyslu podat na některém obvodním oddělení Policie ČR nepravdivé trestní oznámení o odcizení jím užívaného automobilu zn. Škoda Superb 3U, přičemž obviněný J. J. opravdu po vystoupení z vozidla obviněného P. D. podal na obvodním oddělení Policie ČR ve V. nepravdivé oznámení o odcizení tohoto vozidla, v důsledku čehož byly orgány Policie ČR činěny úkony k prověřování tohoto oznámení a zjištění pachatelů údajné trestné činnosti.

Obviněnému byl podle § 209 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný odvolání, kterým rozsudek napadl ve výroku o vině i trestu. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 11. 2005, sp. zn. 10 To 474/2005, bylo jeho odvolání zamítnuto podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné.

II.

Proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové podal obviněný prostřednictvím své obhájkyne dovolání. Usnesení napadl ve výroku o vině i trestu, a to z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť má za to, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

Napadenému rozhodnutí především vytkl, že skutek, jímž byl uznán vinným, nevykazuje podle jeho názoru všechny znaky pomoci k trestnému činu poškozování cizích práv podle § 10 odst. 1 písm. c), § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. Obviněný zdůraznil, že účastenství na trestném činu jiného pachatele předpokládá úmyslné zavinění, které však jeho jednání postrádá. Navíc podle přesvědčení obviněného v posuzovaném případě chybí i příčinný vztah mezi jeho jednáním jako pomocníka a trestným činem J. J. jako hlavního pachatele. Tvrdí, že o úmyslu J. J. podat nepravdivé trestní oznámení na policii se dozvěděl až poté, co jmenovaný nasedl do jeho vozu. Navíc J. J. mu v průběhu jízdy sdělil jen zcela obecné údaje a z vozu vystoupil na jiném místě (ve S.), než kde učinil lživé oznámení (ve V.).

Další okruh dovolacích námitek zaměřil obviněný proti naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. „způsobí jinému vážnou újmu na právech“. Podle obviněného je vždy nutno zkoumat, zda v konkrétním případě skutečně došlo ke vzniku vážné újmy na právech jiného, přičemž skutečnosti zjištěné v posuzovaném případě podle mínění dovolatele pro závěr o naplnění tohoto znaku nepostačují.

V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil jak napadené usnesení, tak další

rozhodnutí na něj obsahově navazující, a aby Krajskému soudu v Hradci Králové přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout. Současně vyslovil souhlas s tím, aby věc byla případně projednána v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství se k dovolání obviněného písemně vyjádřil v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. Ve vyjádření uvedl, že podle jeho názoru v posuzovaném případě ke vzniku vážné újmy na právech Policie ČR došlo, neboť její orgány prováděly úkony k objasnění údajné trestné činnosti v nikoli zanedbatelném rozsahu po dobu dvou a půl měsíce. V tomto směru proto považuje dovolání za neopodstatněné. Na druhé straně podle něj lze částečně přisvědčit námitkám obviněného ve vztahu k existenci příčinného vztahu mezi jeho jednáním a jednáním hlavního pachatele. Podle státního zástupce přispěl obviněný ke spáchání hlavního trestného činu zcela bezvýznamným způsobem.

Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení krajského soudu včetně rozhodnutí na ně obsahově navazujících a Krajskému soudu v Hradci Králové přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Navrhl rovněž, aby Nejvyšší soud takto rozhodl v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, přičemž současně vyslovil souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání i pro případ jiného než navrhovaného rozhodnutí podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

III.

Projednání dovolání připadlo v souladu s rozvrhem práce senátu Nejvyššího soudu 5 Tdo. Ten však usnesením ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. [5 Tdo 294/2006](#), postoupil podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, věc velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí poukázal na to, že stěžejní otázkou pro posouzení důvodnosti dovolání obviněného bude, zda vůbec jednání spočívající v nepravdivém trestním oznámení orgánům Policie ČR bude možno posoudit jako trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák., přičemž pouze v případě kladného zodpovězení této otázky bude namíste zabývat se námitkami týkajícími se subjektivní stránky jednání obviněného a námitkami o absenci příčinné souvislosti.

Senát 5 Tdo v této souvislosti poukázal na to, že dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu vychází z názoru, že podáním nepravdivého oznámení Policii ČR může dojít k vážné újmě na jejích právech a tím i k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák. V souladu s tímto právním názorem rozhodl Nejvyšší soud usneseními ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. [3 Tdo 175/2002](#), a ze dne 22. 1. 2003, sp. zn. [5 Tdo 1032/2002](#). Stručně řečeno, obě rozhodnutí se opírají o právní názor, že i orgány Policie ČR jsou nositeli práv ve smyslu ustanovení § 209 tr. zák., když to, zda jde skutečně o vážnou újmu na jejích právech, je nutno zkoumat podle konkrétních okolností každého případu, tj. o poškození jakého práva šlo, jaká byla intenzita újmy na tomto právu a jaké následky pro poškozeného měla. Obdobně Nejvyšší soud rozhodl v usneseních sp. zn. [5 Tdo 738/2005](#), resp. [6 Tdo 1130/2005](#).

Senát 5 Tdo však v nyní posuzovaném případě dospěl k opačnému názoru, tj. že uvedené jednání pachatele znaky skutkové podstaty trestného činu poškozování cizích práv nenaplnuje.

Na podporu tohoto názoru poukázal i na to, že usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [3 Tdo 175/2002](#), zastávající na uvedený problém dosud převažující právní názor, bylo navrženo k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek vydávané Nejvyšším soudem, avšak nebylo soudci trestního kolegia schváleno k publikaci. Podkladem pro většinový nesouhlas trestního kolegia s publikací tohoto rozhodnutí přitom byly i některé výhrady uplatněné připomínkovými místy. Senát 5 Tdo v této

souvislosti sdílí především připomínky uplatněné Právnickou fakultou Masarykovy univerzity v Brně, podle nichž Policie ČR jako orgán veřejné moci nemá ani tak právo na pravdivé informace, jako spíše povinnost tyto informace zjistit. Přitom při splnění dalších podmínek není vyloučen trestní postih pachatele nepravdivého oznámení podle ustanovení § 174, § 175, § 175a a § 175b tr. zák. Svůj názor opírá senát 5 Tdo i o systematické zařazení ustanovení § 209 tr. zák. mezi trestné činy hrubě narušující občanské soužití, tj. sloužící především k ochraně vztahů mezi lidmi, jako jsou vztahy pracovní a rodinné.

IV.

Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu, především shledal, že zákonné podmínky uvedené v § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, aby věc, která mu byla senátem 5 Tdo postoupena, projednal, byly v posuzovaném případě splněny.

Velký senát dále ověřil, že dovolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou, v zákonné lhůtě a na předepsaném místě.

Poté se zaměřil na to, zda obviněným uplatněné námitky lze skutečně považovat za některý z důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 tr. ř., neboť uplatnění námitek, které obsahově naplňují dovolací důvod, je nezbytnou podmínkou přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Nejvyšší soud v této souvislosti zdůrazňuje, že v případě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze v jeho rámci namítat, že zjištěný skutek byl nesprávně kvalifikován jako určitý trestný čin, přestože znaky tohoto trestného činu, resp. znaky žádného trestného činu neměl. Myslí se tím přitom skutek, tak jak byl soudem zjištěn. Tento dovolací důvod neumožňuje namítat nesprávnost skutkových zjištění, nesprávnost hodnocení provedených důkazů ani neúplnost provedeného dokazování (k tomu viz č. 36/2004, str. 298, Sb. rozh. trest.).

Velký senát proto nemohl přihlížet k těm námitkám dovolatele, jejichž prostřednictvím zpochybňoval skutkový závěr soudů o tom, že věděl o záměru J. J. učinit nepravdivé trestní oznámení, a nepřihlížel ani k jeho výhradám vůči způsobu, jakým soudy hodnotily provedené důkazy.

Naproti tomu Nejvyšší soud shledal, že dalšími námitkami zpochybňujícími naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák. „vážná újma na právech jiného“ a oponujícími závěrům o existenci zavinění na straně obviněného, resp. o existenci příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a trestným činem hlavního pachatele, byl relevantně naplněn deklarovaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Nejvyšší soud proto podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Velký senát se především zaměřil na první námitku, zpochybňující naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 tr. zák. „vážné újmy na právech jiného“. Pokud by totiž posouzení této otázky vyústilo v závěr, že zjištěné jednání nenaplnuje znaky skutkové podstaty uvedeného (ani jiného) trestného činu, stalo by se zkoumání dalších uplatněných námitek bezpředmětným.

Obviněný se podle závěru soudů dopustil pomoci k trestnému činu poškozování cizích práv podle § 10 odst. 1 písm. c), § 209 odst. 1 tr. zák. tím, že poskytl jinému pomoc ke spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že způsobí jinému vážnou újmu na právech tím, že uvede někoho v omyl.

Objektem ustanovení § 209 tr. zák. jsou jiná než majetková práva jednotlivce, ale i právnických osob, kolektivních orgánů, případně i práva státu.

Primárním předpokladem porušení práva je ovšem jeho existence. Ta, s výjimkou práv přirozených, musí být založena nějakým právním aktem, ať již v podobě právní normy (zákon, úmluva), či v podobě individuálního právního aktu (např. soudního rozhodnutí, smlouvy atp.).

V posuzovaném případě měla být porušena práva Policie ČR. Okresní soud k tomu na str. 3 odůvodnění rozsudku uvedl: „Policie ČR musela po dobu dvou a půl měsíce provádět úkony k objasnění této trestné činnosti, a to v nikoli zanedbatelném rozsahu, čímž byla poškozena na svých právech a vznikla jí tak vážná újma. Ta spočívá v tom, že Policie ČR byla zákonem zřízena k účelům sloužícím celé společnosti, přičemž jednáním odsouzeného J. J. a potažmo i obviněného jí v řádném výkonu jejích povinností bylo bráněno.“ Krajský soud se s těmito závěry okresního soudu zcela ztotožnil.

Nejvyšší soud však byl při hodnocení právní argumentace okresního a krajského soudu nucen konstatovat, že tato neobsahuje odpověď na otázku, jaké právo Policie ČR mělo být jednáním obviněného J. J. s pomocí obviněného P. D. porušeno. Částečnou odpověď na tuto otázku lze nalézt ve shora citovaném závěru soudů, že porušení tohoto práva je spatřováno v bránění v řádném výkonu povinností Policie ČR. Nicméně již obecné tvrzení, že právo má spočívat ve výkonu povinností, shledává Nejvyšší soud vnitřně rozporným.

Jen pro ilustraci lze uvést některé praktické případy, které byly soudy posouzeny jako trestný čin porušování cizích práv podle § 209 tr. zák.

Z respektované judikatury lze uvést například porušení rodičovských práv rodičem, který odjede do ciziny s nezletilým dítětem proti vůli druhého z rodičů (viz č. 40/1990 Sb. rozh. trest.). Dále porušení práva ženy na svobodné rozhodování v sexuální sféře pachatelem, který se v nemocnici vydával za ošetřujícího lékaře a dosáhl tak toho, že poškozená z tohoto důvodu strpěla jeho osahávání na nahém těle (viz č. 56/1996 Sb. rozh. trest.).

V posuzovaném případě sice okresní ani krajský soud neuvedly výslovně, které právo Policie ČR mělo být jednáním obviněného porušeno, nicméně z kontextu odůvodnění lze dovozovat, že se mělo jednat o právo na to, aby nikdo svým jednáním (v tomto případě podáním nepravdivého trestního oznámení) nebránil Policii ČR v plnění jejích povinností, resp. právo na to, aby osoby podávající trestní oznámení uváděly pravdu.

Podle Nejvyššího soudu však toto domnělé právo nemá oporu v žádném právním předpise ani jinde.

Zákon č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, stanoví v § 2 zákona její úkoly, mezi nimi také odhalování trestných činů a zjišťování jejich pachatele (§ 2 odst. 1 písm. d/ cit. zák.).

Pro plnění těchto úkolů stanoví zákon policistům v § 6 až § 11 cit. zák. povinnosti, jakož i oprávnění (§ 12 až § 25). Mezi těmito oprávněními figuruje například oprávnění požadovat potřebná vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení přestupku a jeho pachatele (§ 12 odst. 1).

Tomu obdobně odpovídá povinnost policejního orgánu podle § 158 odst. 2 tr. ř. přijímat oznámení o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, včetně povinnosti poučit oznamovatele o odpovědnosti za vědomě nepravdivé údaje.

Podle § 158 odst. 3 tr. ř. je policejní orgán za účelem objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, nadán celou řadou oprávnění, mimo jiné i

oprávněním vyžadovat vysvětlení od fyzických a právnických osob (§ 158 odst. 3 písm. a/ tr. ř.).

Z uvedených předpisů však nelze dovozovat právo Policie ČR na pravdivé informace.

Podávání lživých informací policii sice může za splnění dalších podmínek zakládat trestní postih pachatele takového jednání například pro trestné činy křivého obvinění podle § 174 tr. zák., křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 tr. zák., ve speciálních případech pak rovněž trestných činů křivého tlumočení podle § 175a tr. zák., případně padělání a vystavování nepravdivých lékařských zpráv, posudků a nálezů podle § 175b tr. zák.

Ze samotné sankcionovatelnosti tohoto jednání však nelze mechanicky dovozovat právo Policie ČR na to, aby jí byly poskytovány výhradně pravdivé informace. Právě prověřování pravdivosti poskytnutých informací patří mezi náplň její činnosti. Ostatně v opačném případě by každý trestný čin podle § 174, § 175, § 175a a § 175b tr. zák. musel být současně posouzen i jako trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák. spáchaný v jednočinném souběhu, protože prakticky každé takové jednání má za následek mimo poškození jiných objektů i negativní dopad na činnost policejní složky, která je nucena na jeho podkladě vést další šetření. Posouzení takového jednání jako jednočinného souběhu trestných činů se však v dosavadní rozhodovací praxi nevyskytlo.

To přitom neznamená, že jednání spočívající v podání nepravdivého trestního oznámení, které nenaplnuje znaky žádného ze shora uvedených trestných činů, nebude mít pro toho, kdo se jej dopustil, žádné následky. Jde o jednání, které může být postiženo jako přestupek podle § 47a odst. 1 zákona o přestupcích pokutou až do výše 50 000 Kč. Toto ustanovení bylo do zákona o přestupcích doplněno novelou účinnou od 1. 1. 2002, navazující na tehdejší rozsáhlou novelu trestního řádu, upravující nově i institut tzv. vysvětlení. Z toho lze dovozovat, že zákonodárce považoval samotné nepravdivé vysvětlení, které nenaplnuje znaky shora uvedených trestných činů podle § 174, § 175, § 175a a § 175b tr. zák., za méně typově nebezpečné.

Nelze dále pomíjet ani skutečnost, že má-li nepravdivé trestní oznámení za následek způsobení materiální škody, kterou lze vyčíslit, bude možno domáhat se její úhrady na odpovědné osobě prostřednictvím občanskoprávní žaloby. Aplikace prostředků trestního práva na uvedené případy by podle názoru Nejvyššího soudu neodpovídala subsidiární a fragmentární povaze trestního práva.

V.

Lze proto shrnout, že Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného P. D. opodstatněným v tom, že skutek, kterým byl napadeným rozhodnutím uznán vinným, nevykazuje znaky trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. z důvodů, které jsou podrobně rozvedeny shora.

Nejvyšší soud se zřetelem k dalšímu možnému postupu vážil, zda zjištěný skutek nevykazuje znaky jiného trestného činu, avšak dospěl k negativnímu závěru. V této souvislosti totiž nutno vyzdvihnout, že ze skutkových zjištění obsažených ve výroku rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 19. 9. 2005, sp. zn. 4 T 164/2005, sdílených i odvolacím soudem, plyne pouze to, že obviněný si byl vědom, že trestní oznámení je nepravdivé (v odůvodnění rozsudku se hovoří o „fiktivním odcizení“ vozidla), aniž by bylo možno usuzovat na to, že motivem jednání obviněného bylo pomoci hlavnímu pachateli J. J. ke spáchání jiného trestného činu, například majetkového charakteru. Ostatně J. J. byl trestním příkazem ze dne 5. 8. 2005, který v jeho případě nabyl právní moci dne 18. 8. 2005, odsouzen toliko pro trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák., a ani v jeho případě neobsahuje výrok trestního příkazu skutková zjištění vykazující znaky skutkové podstaty jiného trestného činu.

Případné úvahy o trestní odpovědnosti obviněného P. D. jiným přísněji trestným majetkovým trestným činem by vzhledem k tomu, že dovolání podal pouze obviněný, narážely na zákaz reformationis in peius, tj. zákaz změny k horšímu (§ 265s odst. 2 tr. ř.).

Jednání J. J. by ovšem eventuálně mohlo vykazovat znaky shora již zmíněného přestupku křivého vysvětlení podle § 47a zákona o přestupcích. Protože však zákon o přestupcích nepostihuje pomoc k přestupku, která by v případě obviněného P. D. mohla připadat v úvahu, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že je namístě obviněného zprostit obžaloby ze skutku, kterého se dopustil podle zjištění soudů, když tato se částečně lišila od žalobního návrhu.

Nejvyšší soud proto rozhodl, že se obviněný zprošťuje obžaloby pro tento skutek podle § 226 písm. b) tr. ř., neboť tento není trestným činem, a nepřipadalo v úvahu ani postoupit věc k projednání jinému orgánu s tím, že by mohl být posouzen jako přestupek.

Jen pro úplnost Nejvyšší soud uvádí, že i když shora uvedené důvody, které vedly ke zrušení rozhodnutí ohledně obviněného P. D., by bylo možno ve stejné míře vztáhnout i na trestní věc již odsouzeného J. J., Nejvyšší soud z titulu dovolání obviněného P. D. nemohl zrušit trestní příkaz, jimž byl J. J. uznán vinným, neboť šlo o jiné rozhodnutí, než kterým bylo rozhodnuto o vině obviněného P. D. Užití tzv. beneficia cohaesionis podle § 265k odst. 2 a § 261 tr. ř. proto bylo v jeho případě vyloučeno.

Nejvyšší soud takto s výslovným souhlasem obviněného i nejvyšší státní zástupkyně, tj. v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř., rozhodl v neveřejném zasedání. Rozhodnutí však, vzhledem k tomu, že se jednalo o rozsudek, bylo při respektování čl. 96 odst. 2 Ústavy a § 128 tr. ř. vyhlášeno veřejně.